

ty vitsippor växa i mitt hjärta

alltid då jag vandrar min stegslinga i ängen
möts stegen
ögonen av tusenden hundranden håll överallt
har funderat vad dessa är
ibland har jag stannat
nästan stuckit in näsan
fyllts av lust att krypa in
tror mig ana den stora hemligheten
rådjur är det vilka vandrat där i mjukgungande fuktmarker
barnet i mig ser så mycket mer
så jag tassar varsamförsiktigt vidare

en dag satte jag mig på ett torg
hur man nu kan sitta på ett torg
platsen jag fann var i mitten
precis exakt i mitten
vad sökte jag där
livets puls kanske
rörelse
vad vet jag
satt där och började så sakteliga studera ansikten
dofter av grönska av frukter
levandeliv
böljade
mångfaldens skönhet strömmade blomstrande
solen kikade fram mellan molnen
skrider fram genom molnspringa
plötsligt löstes ansikten gestalterna upp
allt var ett
inte heller jag var så kallat enskildsynlig
förunderligt vackert var det är det
så var livet ovan marken
de däringa hålen dök upp
återförenades med ett minne
från en gång underjord
tog rulltrappan ned in i tunnelbanans
labyrinters

nätverk
rälsen blixtrade
kablar kabelnystan syntes överallt
tjutande vinande ljud
ekande röster
rusandesteg slog emot mig
kyla andades
en förunderlig värld
fylld med konstverk på väggarna
funderade en stund med mullvadstassar
de där långa raderna med gående springande rusande
funderade en stund med myrögons blickar
vände ansiktet in i björkhavet
följde bäcken
regnet strök över min panna
såg en eld

föreställningsvärlden är ett av de största trauman i världstillvaron
genom föreställningen
föreställning har så många missförstånd tillverkats
har så många brustna drömmar tillverkats
har så många ögon brustit i gråt

kanske är detta en föreställning ändå är den inte tänkt

det var så

hennes kropp hade slutat andas
de lade henne på en flotte
skrudade henne med tusende blommor
fackla antände
flotte seglade ut med havet
flotte blomsterbädd seglade vida
flöt in till stranden

moln seglar uppströms i blåflods mantelveck
molnstilla andning skingras
molnstoft kläder hud i drömandan
mina händer äro bjudande skålar
så jag älskar se männen sitta runt eld i samtalan
blicka in i hjärta

mina händer är bjudande skålar
mitt inre fylls av djup inre värmefrid

intet rör vid mitt lugn
ser männen bygga hyddor i huvuddalen
för skydd för värn
ser hyddor sjunka in i hjärtdal

en ögonström
är närmre

när jag gjöt tårar över mina kinder kläddes mitt bröst
löstes mitt hopp upp
rann
bort
stod ensam vid torkad kulle vilken dolde min levnadsgestalt
kraftlös stod jag ännu med brustna ögon
skådade efter hjälp
skådade efter hjälp utanför mig
framom bakom över allt i allt
utom mig
slutligen insåg jag var hjälpen lever
var den ende till kunna mig hjälpa finns

mörknad himmel särade vingar
klart blått öga synes stråla
ett lätt skymningsregn föll
allt det vilket kallas självförtroende
yttre bördor rann undan
kvar stod min blottade levnadsgestalt
vinden lyfte mig
såg männen fylldes av djup inrevärme

kullen den torkade syntes upplösas till stoftmoln
stoff svävade frigjort
såg älskads förklarade anletsdrag
sträckte fram mina händer
tårar omvandlades till oslitbara band
i månsilverljus vaggades min själ
grät tårar helgade av inre fridslugn

så hade jag aldrig drömt tidigare
steg ur bädden erfarandes evig
ovansklig tillit till natthimlens alla ljus
stjärnsysstrar stjärnbröder regnbågsfolken
i detta älskade
är jag redo att möta dig

ser min levnads gestalt upplösas
förenas med tusenstjärnors ljusdans
dras samman bli en
då vet jag vad inre själv för tro ende är
i vår andning

i dagars nätter

i natters dagar har jag skådat in i mina handflator
följt linjer cirkclar stjärnor kvadrater
trianglar kvastar kors
slutligen löstes de tunna skinnhandskarna upp
blickade in i sjö sällsamvacker
cirkclar stjärnor kvadrater
trianglar kvastar kors
stillsamvandrande steg
solstråle rörde vid yta
allt skingrades för vinden

reste mig så sakteliga
rörde mig planlöst utan att för den skull
irra eller förivra mig
det spelade inte en roll
rollen var upplöst
ren äkta naknad hudkännan

i trädkronor hänga droppar
isdroppars klanger
i väntan på
värmande händer
då och då
gnistrar de
vägar
vägar in i

ögonhamnars bakom
lyfter alltför djupt liggande
nedgrävda av sig själva ankare
vilka gnagde skar revor i havets andning
de sitta vid kajens rundade linje
sömmar revor hela
stryker med mildhänder ut
sömmarnas
spår

lyssna in i havets ögon
vandra kvinna vandra

så vandrar jag vidare
följer osynlig stig uppför berg
står högt ovan marker
snuddar vid moln
mjuka lätta bärande drömögon
lyfter händer
smeker
ditt
ansiktes vackra linjer
ljus sköljer
band sträcket
moln
mjuka
lätta
drömbärande
öppnar händer
mellan våra fingrar flätas
gnistrande oslitbara band

lyfter huvuds övre del
blickar in i dal
tankedalen
ser vacker by
med hyddor med
utan liv
ser by
sakta
sjunka in

upplever hjärta vidgas
står på berget
blickar ut över
ned in i dalen
ser hyddor
levande liv
fylls av
porlande isdroppars smältan
fylls av bäckasång
kristallvågen
lyftas över mig
vi vandrar
med stjärndiadems sånger
flödande ur våra händers dröm

från den gryningen
är mörkret ej mörkt mörker
ty vitsippor växer i mitt hjärta

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten